

ŽIVEL SEM UJET

Jože Udovič

Živel sem ujet
pod obokom ledenih senc,
in vendar ni bilo dneva,
da ne bi prijel jutra za ramo
in skozi zaprta vrata
odšel v prepovedano luč.

Zato zdaj vem: so ure,
ko je vse odprto, zemlja in zvezde,
nebesna znamenja in spiralne megle.
Blizu so poti svetov,
svetlikajoči se krogi,
ko grem skozi veliko enakonočje
v kraje, kjer je jutranjica
letni vladar.

S pogorišča pričakovanj
vedno znova bežim v severni hlad,
v temnomodri mráz, na zeleni led,
in želje trepečejo v meni
kakor severni sij.

In spet se vračam med znane griče,
kjer se pretakajo modri potoki
mladih spominov,
odhajam med neznane vetrove,
ki nosijo dišave
z južnega morjá.
Zahrumijo in spet ohripé viharji,
potem se zbudim na koralnih otokih,
gledam jate letečih rib
in duša se ziblje
na valovih sredi odsevov
kakor bel galeb.

Vem za slonokoščeno obrežje,
za palme nad čakajočimi zalivi,
kjer v vodi mežikajo nimfe

s sončnimi očmi,
vem za divjine, ki po njih
bežijo moje misli kakor gazele,
hodim po razvalinah,
kjer stari bogovi
šepečejo svoja imena.

Trop nestrpnih dni
me vedno znova priveže
k suhemu drevesu,
jaz pa se iztrgam in bežim v pokrajino
studencev in neznanih cvetov,
kjer iščem orhidejo začudenja
in kjer igrivi dih
piše po trati besede,
ki jih šepečem:
Moje srce je iz željá in luči,
ne morem biti jetnik.

SVETI MI, NOČ

Jože Udovič

Noč,
sestra dneva,
svetlejša od mojega diha!
Sveti mi,
v tebi bedi
toliko luči
in vsaka čaka,
da k nji pritavajo
blodne oči,
da jo obišče zgubljena duša
kakor omoten
nočni metulj.

Noč,
v meni je temnejša daljava,
kakor je tvoja,
hodim po nji